

доха въ дълбокъ поклонъ, тя кимна съ глава. Лека усмивка трепна на устнитѣ ѝ.

Радулъ остана като скованъ на мѣстото си, следейки съ очи тънката фигура, която отминаваше — далечна, непостижима, загубена за винаги...

Дъщерята на Калояна...

И той потръпна като предъ нѣкаква светотатствена мисль.

8.

Бунтоветѣ, непокорството, ересъта, вълнуващитѣ се размирни населения, невѣрнитѣ войводи, следваха едни следъ други като неизбежна напасть. Ала сега бѣ по-лошо.

Внезапно всичко бѣ застихнало.

И Борилъ чувствуваше въ всички пори на кожата си тежкия покой предъ буря, който го притискаше отвсѣкъде. Измамата можеше да пламне отъ тамъ където най не се надѣвашъ. Навѣрность се таеше въ всѣки жгълъ, въ погледа и гласа на всѣки приятель, въ движенията на най-предания стражъ.

Пролѣтъта нахлуваше презъ всички прозорци на стаята, въ която царьтъ се луташе отъ стена до стена, изтрѣпналъ въ безименъ ужасъ: сякашъ осъденъ на смъртъ, който чака последния часъ. А Борилъ знаеше, че отдавна присъдата му е произнесена, ала часътъ не бѣ още известенъ. Вече два пѣти виноопитвачитѣ му бѣха умрѣли отъ невѣренъ ядъ.

Той спрѣ нетърпеливо край прозореца, загледанъ по посока на главната кула. Чакаше великия войвода Радулъ — единствената си опора, последната си надежда. А той се бавѣше. Тъкмо сега, когато трѣбваше да се посѣветва за бърза и неотложна работа съ него.

Изведнѣжъ той въздъхна облекчено. Стройната снага на войводата се зададе между цвѣналитѣ храсти. Съ бързи, пѣргави стѣпки. Момъкътъ вървѣше, отъ време на време се оглеждаше, поспираше се, пакъ трѣгваше. Внезапно той застана полузакритъ отъ единъ брѣстъ. Задъ дървото стоеше другъ нѣкакъвъ човѣкъ, съ когото Радулъ говорѣше, като се изврѣщаше боязливо наоколо.